

Boegbeeld

Sommige gemeenten doen aan mannetjesmakerij door hun gemeentesecretaris te presenteren als boegbeeld van de organisatie. Waarom denk ik nou niet spontaan dat daar eigenlijk de griffier had moeten staan?

Wat een gemeente al niet doet om zich te profileren. Neem de gemeente Zwolle. Nog maar net terug van vakantie sla ik Binnenlands Bestuur op. Je kon er niet omheen. Een personeelsadvertentie over twee pagina's, in vlammend roerod uitgevoerd (moet een aardige duit hebben gekost). Het kleinste deel van de advertentie gaat over vacatures. Het grootste deel toont een meer dan paginagrote foto van de gemeentesecretaris van Zwolle, Oenze Dijkstra. Niet uitgedost als secretaris, maar als popgroepdrummer. In een outfit waarbij vergeleken Ringo Star een deftig heer in driedelig krijtstreep was. Verder ziet het er inderdaad wat jaren-zeventig uit.

Wat was het dat mij trof? Ik realiseerde me dat de foto veel communicatie op 'metaniveau' inhoudt. De lezer wordt op het verkeerde been gezet. Een niets vermoedende aankomende sollicitant ziet een popmuzikant op leeftijd die helemaal niet lijkt op wat een gemeentesecretaris zou moeten zijn. Geen ambtelijke sturing, geen beleid, maar muziek. Geen jasje en overhemd, al of niet met stropdas, maar een hemdshirt. Geen bureau met stukken en een telefoon, maar een drumstel. En dan die tatoeage op zijn bovenarm 'I love Zwolle'. Iedereen vraagt zich natuurlijk af of die echt is. Maar het communiceert wel. Zwolle maakt van haar secretaris een onconventioneel boegbeeld.

De raadsgriffier als boegbeeld van de gemeente. Is zo iets denkbaar? Stel je voor, een advertentie met een grote foto van Jaap Paans als lange afstandzwemmer of van Marion Stein als vocal backgroup zangeres. Ik bedenk zo maar iets. Met als boodschap: de gemeente, de provincie is cool, de raad en de staten zijn spannend. Zorg dat je erbij komt.

Communicatie is een krachtig en machtig middel om je te profileren. In de wereld waarin wij leven gaat het immers nauwelijks meer om de objectieve werkelijkheid, voor zover die al bestaat. De werkelijkheid is wat daarvan gemaakt wordt, het beeld dat wordt opgeroepen. Ook wij als Vereniging van Griffiers hebben de mogelijkheid om een beeld van de griffier te communiceren. Plaatselijk, provinciaal en landelijk.

Maar dan moet je wel weten welk beeld je van de griffier wilt oproepen. Over onze beeldvorming als griffiers zijn we intern druk met elkaar in gesprek. Wie weet komt het moment dat we ons ook naar buiten toe kunnen profileren.

Want pas als je weet welke rol je als griffier wilt communiceren, kun je, net als in Zwolle, de ontvanger opzettelijk op het verkeerde been zetten. Het beeld van Oenze Dijkstra als drummer kan alleen bestaan bij de gratie van een alom gevestigd beeld van hoe hij 'in het echt' is.

Intussen kijk ik er met een zweem van afgunst naar. Had ik ook zo prominent en tegendraads in de krant willen staan? Niet dus. De meeste burgers zullen zeggen dat ik me niet zo aan moet stellen. En wat is eigenlijk een raadsgriffier? Nooit van gehoord.

Nee, de beeldvorming van de griffier is nog lang niet alom gevestigd. Trouwens, een tatoeage, al of niet echt, is aan mij ook al niet besteed.

Blijft natuurlijk het feit dat ook griffiers verschillende rollen hebben. Daarom lever ik, zo na afloop van de vakantie, maar eens een andere foto in voor onder deze column. Want ik houd nu eenmaal van de natuur. Maar veel gekker moet het toch niet worden.

Krijn van der Heijden, raadsgriffier Zutphen

